

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **D. Ch.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,** Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2015, č. j. 3611/DS/15-4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2016, č. j. 17 A 6/2016 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Mariánské Lázně, odboru dopravy a vnitřních věcí, ze dne 16. 10. 2015, č. j. DOP/15/7646/LK , byl žalobce byl shledán vinným z toho, že na silnici v úseku omezeném na 70 km/h řídil motorové vozidlo rychlostí 94 km/h. Žalobce tedy porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal přestupek podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a současně mu byla uložena

povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Výše uvedené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 16. 10. 2015.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 9. 11. 2015 odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl pro opožděnost.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, ve které uvedl, že odvolání podal včas. Sám jej učinil 2. 11. 2015 tedy poslední den zákonné lhůty, a to prostřednictvím emailu bez elektronického podpisu. Podání ze dne 9. 11. 2015, které zaslal jeho zmocněnec prostřednictvím datové schránky, bylo pouhým potvrzením včas podaného podání ze dne 2. 11. 2015. Žalobce konstatoval, že podání učiněné emailem bývá standardně prokazováno potvrzením o přijetí takového podání od správního orgánu. Správní orgán prvního stupně ovšem doručení podání žalobci nepotvrdil, neboť nepotvrzuje doručení žádných elektronických podání. Takový důkaz lze tedy po žalobci spravedlivě požadovat jen za situace, pokud správní orgán potvrzení běžně zasílá.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2013, č. j. 11 A 53/2010 – 74, z něhož vyplývá, že pro zachování lhůty v případě podání zaslaného elektronickou poštou nepostačí předání podání k přepravě. Současně platí, že je povinností odesílatele v případě pochybností prokázat, že podání správnímu orgánu doručil včas. Jelikož žalobce ohledně této skutečnosti důkazní břemeno neunesl, krajský soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu neúplného zjištění skutkového stavu věci, nesprávného posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)]. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel namítal, že krajský soud uvedl, že není na místě dokazovat odeslání odvolání kopií emailu (tzv. *printscreenem*), když relevantní je toliko moment, kdy se podání dostalo do dispozice správního orgánu. Stěžovatel poznamenal, že si je vědom výše uvedeného závěru vyplývajícího z citovaného rozhodnutí Městského soudu v Praze. Nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem však stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud nevzal v potaz okolnosti odlišující nyní posuzovanou věc od věci projednávané městským soudem. Stěžovatel uvedl, že v nyní projednávaném případě nebylo možné získat potvrzení o doručení podání, když jej elektronická podatelna správního orgánu prvního stupně běžně nezasílá. Krajský soud tedy dle mínění žalobce vyžaduje prokázání doručení odvolání správnímu orgánu důkazem, který žalobce nemůže objektivně získat.

[7] Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že krajský soud nesprávně vyhodnotil důkaz - výpis doručených zpráv na elektronickou podatelnu správního orgánu prvního orgánu prvního stupně dne 2. 11. 2015. Krajský soud konstatoval, že jelikož se odvolání

žalobce na tomto seznamu nenachází, nebylo doručeno. K tomuto stěžovatel uvádí, že přímo z napadeného rozsudku vyplývá, že tento výpis obsahuje seznam doručených písemností správnímu orgánu osobně, prostřednictvím České pošty i prostřednictvím datové schránky. Odvolání žalobce však zde uvedeno není. Stěžovatel namítá, že pokud krajský soud konstatoval, že odvolání stěžovatele zde není uvedeno, a tudíž nebylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno, dospěl k nesprávnému závěru. Namísto toho měl provést důkaz výpisem elektronické komunikace správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 11. 2015, jak navrhoval stěžovatel. Krajský soud tedy nesprávně posoudil provedený důkaz: měl jej zhodnotit jako „zjevně irelevantní“, neboť se jednalo o výpis podání učiněných jiným způsobem. Současně stěžovatel uvedl, že krajský soud pochybil, pokud neprovedl navrhovaný důkaz výpisem elektronických podání nebo alespoň neobjasnil, z jakého důvodu důkaz neprovedl.

[8] Stěžovatel nakonec namítal, že navrhoval soudu provést důkaz nahrávkou hovoru, ze kterého vyplývá, že podal odvolání také telefonicky. Jelikož jej neměl k dispozici při jednání ve věci, požádal soud o prodloužení lhůty k jejímu předložení. Krajský soud však žádosti stěžovatele nevyhověl, a aniž by toto rozhodnutí jakkoli odůvodnil, přistoupil k rozhodnutí ve věci samé. Namítané pochybení krajského způsobuje, že skutkový stav věci nebyl náležitě zjištěn, jelikož lhůta stanovená soudem k předložení nahrávky byla příliš krátká. Toto pochybení soudu zatěžuje napadený rozsudek vadou v podobě jeho nepřezkoumatelnosti.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že opakovanými námitkami stěžovatele se krajský soud v napadeném rozsudku vypořádal. Současně konstatoval, že jelikož z obsahu kasační stížnosti nevyplývají žádné nové skutečnosti, k jejímu obsahu se nebude vyjadřovat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, tedy tím, zda je napadený rozsudek srozumitelný a zda je v jeho odůvodnění uveden dostatek důvodů podporujících jeho výrok (k nepřezkoumatelnosti viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130). Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud v rozsudku dostatečně nezdůvodnil rozhodnutí, že zástupci stěžovatele

neprodloužil soudem stanovenou lhůtu k předložení důkazu - nahrávky telefonního hovoru, a namísto toho přistoupil k rozhodnutí ve věci samé.

[13] Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že se krajský soud s tímto v rozsudku dostatečně vypořádal. Konstatoval, že důkaz záznamem telefonního hovoru neprovedl, jelikož stěžovatel nahrávku k žádnému z nařízených jednání nepředložil. Nejvyšší správní soud dodává, že u krajského soudu proběhla dokonce dvě jednání ve věci. Ani v jednom z jednání stěžovatel nahrávku nepředložil. Není tedy pravdou, že by se krajský soud „poněkud unáhlil", jak tvrdí stěžovatel, pokud neprodloužil stěžovateli lhůtu k předložení důkazu a přistoupil k rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud naopak postupoval v souladu se zásadou hospodárnosti soudního řízení. K této námitce dále Nejvyšší správní soud uvádí, že byť je odůvodnění neprodloužení lhůty k předložení důkazu v napadeném rozsudku poměrně stručné, je z něho jednoznačně patrné, jakými úvahami se krajský soud řídil a co bylo rozhodovacím důvodem pro neprovedení navrhovaného důkazu. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tudíž není důvodná.

[14] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud postupoval nesprávně, pokud po stěžovateli požadoval potvrzení o doručení podání, přestože je elektronická podatelna správního orgánu prvního stupně běžně nezasílá. Uvedl, že krajský soud po něm tudíž požadoval, aby prokázal, že dne 2. 11. 2015 doručil odvolání správnímu orgánu prvního stupně takovým důkazem, který nemohl objektivně získat.

[15] Jednání účastníků správního řízení vůči správnímu orgánu upravuje správní řád. Ustanovení § 37 odst. 4 stanoví, že podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem, případně pokud je učiněno jiným způsobem, musí být do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doloženo. Je tedy zcela na svobodném rozhodnutí účastníka řízení, jaký zvolí způsob pro komunikaci se správním orgánem. Účastník řízení, který si zvolil doručování na elektronickou adresu, nese riziko spočívající v tom, že emailová komunikace je považována za nezaručenou, musí proto počítat s možností, že emailová zpráva nemusí být z různých důvodů doručena (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 7 Afs 113/2014 – 33, a ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 6/2015 – 37).

[16] Z ustálené judikatury vyplývá, že pokud není podání doručováno prostřednictvím držitele poštovní licence, případně jiného orgánu, který má povinnost písemnosti doručit, považuje se za rozhodný okamžik doručení okamžik, kdy se podání dostane do sféry soudu, případně jiného orgánu veřejné moci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 – 79, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. III. ÚS 2361/08). Byť tento závěr z výše uvedených rozhodnutí vyplývá primárně pro elektronické podatelny soudních orgánů, lze je využít i ve vztahu ke správním orgánům (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2016, č. j. 9 As 43/2015 – 31).

[17] Krajský soud postupoval správně, pokud konstatoval, že důkazní břemeno ohledně doručení odvolání stěžovatele na e-podatelnu správního orgánu spočívá na stěžovateli. Stěžovatel dokládal doručení podání pouze *printscreenem* odeslaného emailu. Jak je uvedeno výše, jde o důkaz, který je způsobilý prokázat maximálně odeslání emailu, nikoli

však jeho doručení. Žádný jiný důkaz k doručení svého odvolání však stěžovatel nepředložil.

[18] Nejvyšší správní soud uvádí, že není pravdou, že by krajský soud po stěžovateli požadoval, aby doručení emailu prokazoval právě potvrzením doručeného podání z e-podatelny správního orgánu. Mohl jej doložit i jiným způsobem. Krajský soud pouze správně konstatoval, že není možné prokazovat doručení odvolání správnímu orgánu prostřednictvím *printscreenu* emailu, který dokládá pouze jeho odeslání. Činí-li účastník úkon vůči správnímu orgánu prostřednictvím emailu, tedy nezaručeným prostředkem komunikace, je na něm, aby zjistil, zda podání skutečně došlo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2016, č. j. 9 As 43/2015 – 31). V projednávaném případě však stěžovatel neprokázal, že by si doučení podání u správního orgánu ověřil. Nejvyšší správní soud výše uvedené uzavírá, že ani tato kasační námitka není důvodná.

[19] Stěžovatel nakonec namítal, že krajský soud nesprávně vyhodnotil důkaz - výpis doručených zpráv na elektronickou podatelnu správního orgánu prvního orgánu prvního stupně dne 2. 11. 2015. Tento výpis podle stěžovatele obsahuje seznam doručených písemností správnímu orgánu osobně, prostřednictvím České pošty a datové schránky. Nejvyšší správní soud námitku vyvrací, neboť si ověřil ze č. l. 40 - 49 soudního spisu, že zmiňovaný výpis obsahuje také podání emailem na elektronickou podatelnu správního orgánu, na kterou odvolání údajně zaslal i stěžovatel. Pokud krajský soud na základě něho dospěl k závěru, že dne 2. 11. 2015 nebylo odvolání správnímu orgánu prvního stupně doručeno, postupoval správně. Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožnil s odůvodněním, jaké poskytl krajský soud v napadeném rozsudku, a i tuto kasační námitku zhodnotil jako nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[20] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu